

[Wilhelm]

ville skabe beskæftigelse, som ville betyde varige besparelser både i valuta og folks penge, uden at de skulle sidde og fryse? Hvorfor har man valgt på den måde for 14. eller 15. gang under krisen en fuldstændig perspektivløs opstrammingspolitik i forhold til disse alternativer, som ikke løser krisen – hvad intet gør – men som dog er helt anderledes konstruktive, i hvert fald set fra arbejderklassens synspunkt? Det kommer statsministeren ikke ind på. Han siger, at han går ud fra, at vi i virkeligheden, når det kommer til stykket, er stort set enige med regeringen. Det er vi faktisk ikke.

I anledning af de små bemærkninger rundt omkring om reformer kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg hver dag i den sidste uge er blevet mindet om, hvordan de reformer, man foretager her i huset, ser ud. Der er lavet en lille reform et andet sted i huset. Den består i, at telefonboksene her uden for salen er opdelt i ikke-rygere og rygere. Det er jo en meget fin reform, ikke? Så kan miljøsvinene sidde det ene sted, og de andre kan sidde i god luft i deres egne bokse det andet sted. Men det, der sker, er, at hver eneste gang, jeg har taget i håndtaget til den ikke-ryger-boks, der står her udenfor, kan jeg komme ind og glæde mig over den rene boks, men samtidig har man altså fjernet telefonerne. Det er et sindbillede på de socialdemokratiske reformer fra de seneste år, ikke mindst dem i socialministeriet og arbejdsministeriet.

Formanden:

Det sidste har præsidiets dog ikke ansvar for. Det er desværre et problem, vi slås med her i huset.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg må over for det sidste, der her blev fremført, sige, at det havde vi selvfølgelig ikke kendskab til, da vi startede forligsforhandlingerne, for ellers kan det godt være, de have fået et noget andet forløb.

Ellers er det, der bringer mig på talerstolen, det uhyggelige perspektiv – jeg husker ikke, om det var hr. Christophersen eller hr. Poul Schlüter, der trak det frem – dette med at bringe de radikale og centrum-demokraterne ind i et fællesskab. Det er et uhyggeligt perspektiv, og det må jeg altså straks mane i

jorden. Der vil aldrig komme nogen som helst sort af bukser ud af det skind. På alle de punkter, hvor hr. Christophersen og hr. Poul Schlüter kunne frygte at der skulle ske noget, ved de godt, at vi står på ganske samme linje, som de selv gør. Og det gør vi, vil jeg for øvrigt gerne sige på baggrund af den debat, der har været, vel i det hele taget på det meste, også på det meste af det, der her er lavet forlig om.

Centrum-demokraterne har ikke anden opfattelse af offentlige besparelsers nødvendighed end den, vi har haft hele tiden, og den, vi havde sammen med V og K. Det er ikke det, der har gjort, at vi er kommet med i et forlig og VK ikke er. Der er to ting, der har fået os med. Den ene er, at vi ikke tør afvise de muligheder, der her har været for, at særdeles besindige socialdemokrater finder, at tiden er inde til at sige i første række til et socialdemokratisk vælgerpublikum: vi er nødt til at holde igen, vi er nødt til at spare. Det vil vi gerne have socialdemokrater til at sige, og det støtter vi dem gerne i, når de vil sige det. Noget lignende gælder nogle af de andre ting, der har været fremme på arbejdsmarkedet osv.

Det andet er vores frygt – og den er sandelig ikke blevet mindre i dag – for, hvad der kunne være sket. Når vi i dag har hørt ordførerne for VS, SF og retsforbundet, som sammen med socialdemokraterne har flertal i denne sal i en række vigtige sager, når vi hører dem opfordre regeringen til at benytte sin mulighed for at lave skiftende flertal, tør vi ikke afvise muligheden for, at regeringen efter et mislykket forsøg først med VK og derefter med os var havnet i at sige: vi tager stadig væk ikke et valg, for det bringer ingen løsning, vi tager det skiftende flertal. Så havde en hel del af de ubehagelige ting over for parcelhusejerne f. eks. ligget klart inden for mulighedernes grænse. Nye forhandlinger om ændring af rentefradragsretten havde været en klar mulighed at tage op i den forbindelse. Den risiko turde vi ikke løbe, og derfor blev vi forligspartnere, hvor vi gerne havde set andre med, og hvor vi hellere havde set andre med, end at vi selv skulle være med.

Bag humor og smil, som var meget velkommen ikke mindst på denne kedelige dag, ligger jo en alvorlig debat, som vi nok kommer til at gå dybere i herinde, og som jeg